

GENADELOZE JAGER

FAITH SUMMERS

Genadeloze jager

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Faith Summers

Oorspronkelijke titel: *Merciless Hunter*

Omslagontwerp: Jen Minkman

Vertaling uit het Engels: Marije Minkman

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave juni 2024

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

AIDEN – NEGEN JAAR GELEDEN

‘**B**aas, je moet terugkomen,’ ratelt Sasha. Hij praat zo snel dat ik zijn woorden nauwelijks kan verstaan.

‘Wat is er aan de hand?’ Ik druk de telefoon tegen mijn oor en begin sneller te lopen.

‘Je huis staat in brand.’

Fuck! Ik spring in de auto, start de motor en scheur zo snel als ik kan de parkeerplaats af.

‘Zijn Gabriella en de baby veilig?’

‘Ik weet het niet. Vincent en Caleb zijn bij ze gaan kijken, maar ik hoorde schoten. Ik ben bij het zwembad.’

‘Wat is er verdomme gebeurd?’ brul ik, alsof ik nog niet weet wat er gebeurd is.

Ik weet wat er gebeurd is en het is mijn schuld.

‘Er kwamen gasten binnen die de boel overhoop begonnen te schieten.’

‘Jezus Christus.’

Niemand kan zomaar mijn huis binnenkomen en de boel overhoop schieten. Het is een zwaar bewaakt fort met gewapende bewakers aan de voorkant, achterkant en zijkanten. Iedereen die het zou proberen heeft een doodswens.

Of meer macht dan ik.

Fuck. Dus... zij zijn het.

De Orde.

Zij moeten het zijn.

Dit betekent dat ze de waarheid kennen. Ze weten wat ik gedaan heb en dit is mijn straf.

Dit is wat je doet om een man als mij te straffen.

Ik, Aidan Romanov, de beruchte *obsjtsjak* van de Voirik Bratva, een van de machtigste groepen in L.A.

Je straft me door achter mijn zwakke plekken aan te gaan – mijn vrouw en mijn kind.

Ik werd duidelijk in de gaten gehouden en die klootzakken waren gewoon aan het wachten om op het juiste moment om toe te slaan.

Ik dacht dat het veiliger zou zijn om Gabriella en Aleksei thuis te houden. Maar, zoals met alles de laatste tijd, had ik het mis.

Ik had het verdomme mis.

Sasha schreeuwt van de pijn. ‘Baas, ik ben geraakt. Ik ga het niet redden. Ik ben niet...’

Hij kan zijn zin niet afmaken. De echo van een kogel doorboort mijn oren en ik hoor zijn schreeuw van angst.

Dan wordt de verbinding verbroken.

Ik negeer ieder stoplicht en ben binnen tien minuten bij mijn huis. De vuurzee was al van een heel eind verderop te zien. Nu ik hier ben, lijkt het wel een miniatuurversie van de zon.

Allemachtig.

Het hele huis staat in brand. En het ziet er niet naar uit dat ik hier levend uit zal komen.

Ik haast me uit de auto, maar bij de aanblik van mijn bewakers, verspreid over het gazon met bloed en kogelgaten over hun hele lichaam, sta ik stil. In het schijnsel van het maanlicht en de oranje gloed van het vuur lijkt het beeld voor me op een scène uit een horrorfilm.

Terwijl ik naar het beeld voor me kijk, bekruipt me de misselijkmakende gedachte dat er geen gezicht is dat ik niet herken.

Dit zijn allemaal mijn mannen. Allemaal mannen die ik al jaren ken. Met sommigen ben ik opgegroeid en ik zie ze als familie.

Het geknetter van de vlammen trekt mijn aandacht weer naar de echte nachtmerrie die misschien wel in het huis is.

Mijn Gabriella en Aleksei.

Ik word gek als ik me mijn vrouw en kind in de helse vlammen voorstel.

Ze moeten ontsnapt zijn.

Dit mag niet hun lot zijn.

Niet vanwege mij.

Aleksei is nog maar een maand oud. Een baby.

Ik ben zijn vader. Het is mijn taak om hem te beschermen tegen gevaar.

Hoe heb ik dit kunnen veroorzaken?

Sirenes loeien in de verte en komen dichterbij, maar ik weet al dat ze te laat zullen komen en de brandweer niets kan doen.

In paniek ren ik de hoek van het huis om, op zoek naar een manier om binnen te komen. Ik moet ervoor zorgen dat ik mijn familie bevrijd.

Beweging op het terras trekt mijn aandacht. Een gemaskerde man gooit een steen naar het keukenraam en maakt het kapot. Als hij mij ziet, rent hij echter de andere kant op.

Met een woeste grom gooi ik mezelf naar voren en spring over het balkon terwijl hij de trap af rent.

Ik gooi de klootzak tegen de grond en sla met een vuist in zijn gezicht, maar zijn masker gaat niet af.

Hij is sterk. Hij weet mijn volgende klap te ontwijken en te ontsnappen aan mijn greep.

Net als hij bijna als een verdomde lafaard probeert weg te rennen, pak ik zijn arm en trek hem naar me toe, waarbij ik de mouw van zijn shirt ruk. Mijn blik valt op de tatoeage op zijn onderarm van de dolk met de slang die rond het handvat loopt, en ik realiseer me dat ik gelijk heb.

Dit is De Orde. De tatoeage laat me zien dat hij lid is.

Ik staar een paar seconden te lang naar die verdomde tatoeage terwijl ik mijn greep op zijn arm verstevig.

Boven de tatoeage zit een diep litteken van een meswond. Hij staat op het punt om er nog een te krijgen.

Ik haal mijn mes uit mijn achterzak en ram het in zijn maag.

Hij schreeuwt het uit, valt om en maakt een gorgelend geluid.

Ik geef hem niet de kans om de pijn te voelen. Ik moet nog meer van hem weten.

Ik grijp hem bij zijn nek en hijs hem de lucht in.

‘Waar zijn mijn vrouw en kind?’ schreeuw ik in zijn gezicht.

‘Binnen. In het huis,’ sputtert hij, en vanbinnen sterf ik.

Ik wist dat ik mijn eigen ondergang zou worden. Een man als ik had nooit een relatie moeten hebben met een vrouw als Gabriella. Alles wat ik met haar had was te goed voor mij, alles, inclusief onze baby.

Ik heb ze dit aangedaan.

Een bonkend geluid trekt mijn aandacht en ik kijk omhoog naar de tweede verdieping, waar ik Gabriella op het raam zie kloppen. Ik laat de man vallen en ren over het gras, dichterbij de vlammen toe.

De vlammen zijn zo hoog, overal om me heen en voor me. Ze waarschuwen me voor het gevaar.

Maar ik kan haar niet achterlaten.

Ik ren naar voren en houd mijn blik gericht op mijn vrouw. Haar obsidiaanrode haar is als een cape achter haar en haar champagnekleurige ogen verwijden zich van schrik.

In mijn gedachten herinner ik me de dag dat we elkaar ontmoetten, de dag dat we bij elkaar kwamen en ik herinner me degenen die ons uit elkaar probeerden te houden.

Ik ben er bijna. Bijna bij de mond van de hel.

Het raam gaat open en ze begint te roepen dat ik haar moet helpen.

‘Ik kom eraan,’ roep ik.

‘Aiden, help me. Red me!’

Ik maak me klaar om door het vuur te rennen, maar op het moment dat ik mijn volgende stap zet, word ik teruggeblazen in de wrede, dreigende duisternis als alles om me heen ontploft en de wereld eindigt.

Als mijn wereld eindigt.

Mijn vrouw.

Mijn kind.

Ik kon ze niet redden.

HOOFDSTUK 1

OLIVIA – NU

E en rilling loopt over mijn rug als ik de koude, harteloze blik van Jude Kuzmin op me gericht krijg.

Op een steenworp afstand, in de leunstoel van mijn grootvader, houdt Jude zijn hoofd omhoog.

Macht, controle en de stank van het kwaad stralen van hem af.

Jude heeft net het imperium geërfd van zijn overleden vader, de Russische oligarch Mikhail Kuzmin, en hij is net zo machtig en rijk in Rusland als hier in San Francisco.

Hij is als een god die tussen gewone stervelingen op aarde rondloopt.

Mannen zoals hij genieten van het uitbuiten van de zwakkeren.

De zwakkeren, zoals ik en mijn moeder, die hulpeloos zijn geworden omdat iedereen die we kenden en die ons kon beschermen dood of vermist is.

Voor mannen als Jude ben ik een ding. *Een bezit*. Een middel om een doel te bereiken als ik niet iets doe om hem tegen te houden.

Het contract dat ik net heb ondertekend en dat voor ons op de salontafel ligt, is daar een bewijs van. Het is een eigendomscontract van mij en mijn erfenis, het bedrijf van mijn familie.

Markov Tech.

Ik ben de armste multimiljardair ter wereld omdat mijn fortuin alleen in naam bestaat. Deze duivel die voor me zit is erin geslaagd om alles te pakken te krijgen wat hij te pakken kon krijgen en alleen zijn naam staat uiteindelijk op de bedrijfsdocumenten.

Over zeven maanden, op onze trouwdag, wordt alles definitief geregeld door de advocaten. De dag dat ik zesentwintig word.

Ik vraag me af of mijn grootvader zich al in zijn graf heeft omgedraaid. Er zijn verschillende dingen gebeurd die daarvoor gezorgd kunnen hebben.

Elke keer als ik eraan denk, wordt mijn lichaam overspoeld door een golf van misselijkheid, die mij in het diepste van mij ziel raakt.

Ik kan met een gerust hart zeggen dat het weer een vreselijke verjaardag zal worden.

‘Ik wil niet dat jullie problemen gaan veroorzaken,’ waarschuwt Jude met een dik, Russisch accent.

‘Ik verzeker je dat er niets zal gebeuren,’ antwoord ik, terwijl ik mijn toon vlak probeer te houden om de haat die ik voel te verbloemen.

‘Beter van niet.’

Ik wil hem zeggen dat hij de pot op kan, maar ik hou mijn mond.

Ik kan het niet verpesten en mezelf verder in de nesten werken door wraak te nemen. Niet nu ik op het punt sta een waarheid aan het licht te brengen die alles zou kunnen veranderen.

Wat ik moet doen is doorgaan.

Gewoon zo doorgaan.

Doen alsof ik de duistere geheimen van Jude Kuzmin niet ken.

‘Oké,’ antwoord ik in plaats daarvan. Eenvoudig, meegaand, gehoorzaam. Als de goede, brave bediende die ik zou moeten zijn.

Zijn blik gaat naar mijn moeder, die naast me zit in haar rolstoel.

‘Jij moet ervoor zorgen dat alles in orde is voor deze bruiloft,’ vertelt hij haar. ‘De uitnodigingen worden over twee weken verstuurd.’

‘Alles zal klaar zijn,’ antwoordt ze.

Ik haat de manier waarop haar stem trilt.

Mam is amper in de vijftig, maar ik zweer dat ze twee keer zo oud lijkt als we bij Jude in de buurt zijn.

‘Goed. Ik wil ook dat de rest van Olivia's spullen naar mijn huis verhuizen.’

Iedereen zou denken dat ik een kind ben, zoals mijn moeder zich voor mij moet verantwoorden. Ik heb niet de gebruikelijke vrijheden die een vrouw van mijn leeftijd zou moeten hebben. En als ik met hem ga samenwonen, heb ik die al helemaal niet. Hij zal me behandelen als een dier dat niemand wil.

‘Al haar spullen zijn daar al bijna.’ Mam knikt.

‘Zorg er gewoon voor dat het allemaal klaar is voordat ik terugkom uit New York.’ Hij strijkt een lok van zijn donkere haar uit zijn ogen.

‘Het wordt geregeld.’

Die reis naar New York geeft ons tenminste even rust en misschien wel de kans die we nodig hebben.

Hij komt volgende week terug.

Ik kan alleen maar hopen dat Amy met de informatie komt die we nodig hebben om Eric te vinden.

Eric, mijn broer, de rechtmatige erfgenaam van ons familiebedrijf, die Jude vijf jaar geleden dood heeft verklaard.

Behalve dat Eric niet dood is.

Jude heeft iets met hem gedaan. Ik weet niet wat dat is of waar hij mijn broer vasthoudt, maar Eric lééft.

Ik heb hem alleen nog niet gevonden, maar het moet me lukken.

Ik twijfel er niet aan dat Amy haar best zal doen om uit te zoeken wat ze kan. Daar maak ik me geen zorgen over. Ze is al jaren een vriendin van me en de enige persoon die bij het bedrijf werkt die ik kan vertrouwen om een geheim te bewaren dat ik niet zou moeten weten.

Wat me zorgen baart is dat ze misschien niets vindt.

Als dat gebeurt, moet ik met dit monster trouwen en krijgt hij de erfenis van mijn familie.

Hij zou de controle krijgen over ons leven en over Markov Tech, het bedrijf dat mijn grootvader tientallen jaren geleden in Moskou is begonnen.

Het enige wat nog erger is, is dat Amy betrappt zou kunnen worden op spionage en Jude haar vermoordt.

Ik weet niet hoe ik met mezelf zou kunnen leven als dat zou gebeuren.

‘Juliana, als je het niet erg vindt, zou ik graag even onder vier ogen met mijn aanstaande vrouw willen praten,’ zegt Jude, die mijn gedachten onderbreekt.

‘Natuurlijk,’ antwoordt mama met een ongemakkelijke blik op mij gericht.

Ze wil me niet bij hem achterlaten. Dat doet ze nooit. Ik weet dat ze het nooit zo bedoeld heeft. Niemand wilde dat.

Ze is een slachtoffer, net als ik, en ik haat het dat ze de laatste vijf jaar van haar leven doodsangsten voor deze man heeft moeten uitstaan, vooral na alles wat ze al heeft meegemaakt.

Diep vanbinnen weet ik dat als ze haar benen nog kon gebruiken, ze me zou grijpen en zou vluchten.

Het is niet dat ik er niet aan gedacht heb om hetzelfde te doen. Ik weet alleen dat als ik ooit zoiets zou proberen zonder iets te hebben om tegen hem te gebruiken, Jude haar zou vermoorden om mij een lesje te leren.

Mam werpt een blik op me over haar schouder voordat ze de deur doorgaat. Dan is ze weg.

Als ik mijn blik weer op Jude richt, wordt zijn blik intenser. Die blik waar geen ziel in te ontdekken is. Ik wil wegstaren, maar de laatste keer dat ik dat deed, werd ik gestraft voor mijn gebrek aan respect.

Toen heb ik meer dan een maand het daglicht niet gezien omdat Jude me opgesloten hield in mijn kamer. Dat was genoeg om me te laten zien hoe wreed hij kan zijn.

Maar het brak me niet.

Dat is niet wat me kapot heeft gemaakt en dat weet hij.

Jude Kuzmin brak me al lang voordat hij me opsloot.

De duisternis in zijn stormachtige, blauwe ogen is dreigend en dat is de enige reden dat hij mijn onverdeelde aandacht heeft.

‘Wat is er?’ vraag ik, de stilte doorbrekend. Ik haat het als hij me alleen maar zit aan te kijken. Ik weet nooit wat ik kan verwachten. ‘Waar wil je met me over praten?’

‘Je houding. Daar moet je iets aan doen.’ Hij houdt het contract omhoog. ‘Dit is een herinnering dat je mijn bezit bent.’

Bezit. God, wat háát ik dat woord.

Maar hij heeft wel gelijk.

Dat is precies wat ik zal zijn als ik Eric niet vind.

Iemands bezit vanwege de grote fout die mijn grootvader maakte toen hij deze duivel de titel van C.E.O van het bedrijf gaf en de deur voor hem opendeed.

Jude nam het over na Erics vermeende dood en beweerde dat we hem miljarden schuldig waren. Dat is waarom ik in deze situatie zit. Als Eric overlijdt, ben ik de volgende die het bedrijf erft.

De instructie van mijn grootvader, dat de clausule actief wordt op mijn zesentwintigste verjaardag, was bedoeld als veiligheidsmaatregel.

Noch mijn vader noch mijn grootvader hebben gewild dat ik in deze situatie terecht zou komen, waarin ik een pion zou zijn in een spel van rijkdom. In een gearrangeerd huwelijk.

Hun veiligheidsmaatregelen hebben echter niet gewerkt.

Mijn grootvader kon niet hebben voorzien dat deze duivel, die hij vertrouwde, zowel het bedrijf als mij zou willen hebben. En als ik terugvecht, betekent dat de dood voor mijn moeder en mij.

Dat is de situatie waarin ik me bevind.

‘Als jij mij niet naait, dan naai ik jou ook niet,’ glimlacht Jude. ‘Dat betekent natuurlijk niet dat ik je niet zal blijven... naaien.’

Ik zie de lust in zijn ogen en mijn maag draait zich om als ik denk aan de ontelbare keren dat deze man mij al heeft gehad.

‘Dat dacht ik al niet,’ mompel ik.

Hij lacht. Het is een geluid dat net zo wreed en boosaardig als hij is.

Ik heb het weleens horen zeggen; een vrouw kan altijd zien wanneer een man geïnteresseerd is door de manier waarop hij naar haar kijkt. Nou, ik weet dat Jude al interesse in mij heeft sinds mijn tiende.

Hij is tweeëntwintig jaar ouder dan ik. Vroeger nam hij elke kans die hij kreeg om naar me te kijken, precies zoals hij nu doet, als grootvader of iemand anders die me kon beschermen niet in de buurt was.

Elke keer als ik hem zag kijken, was het alsof hij wachtte op zijn kans om mij te krijgen. De eerste keer dat hij me verkrachtte was een week nadat hij ons had verteld dat Eric en zijn beste vriend Robert waren omgekomen bij een auto-ongeluk.

Die week was de ergste in mijn leven, vooral omdat ik mijn vader slechts een paar maanden daarvoor had verloren en mijn moeder vlak daarna verlamd raakte bij een ongeluk.

Toen hij me verkrachtte, nam hij het weinige dat ik nog had om me aan vast te klampen.

Sindsdien ben ik altijd op mijn hoede als ik bij hem in de buurt ben.

Dus als hij opstaat en dichterbij komt, ga ik ook staan. Op die manier heb ik een betere kans om mezelf te beschermen als hij me pijn doet. De laatste keer was ik niet voorbereid en eindigde ik met een blauw oog.

Met een brede grijns dwingt hij me richting de muur, zodat ik nergens heen kan.

Hij legt een grote hand naast me tegen de muur, komt dichterbij en staart in mijn ogen.

‘Je zult doen wat je gezegd wordt en je zult geen protest laten horen.’

‘Dat heb je me al heel vaak gezegd. Ik...’

Een sterke hand klemt zich om mijn keel voordat ik er nog een woord uit kan krijgen. Onmiddellijk sluiten mijn luchtwegen zich.

Ik word licht in mijn hoofd en binnen een paar seconden voelt het alsof ik ga flauwvallen.

‘Je hebt duidelijk niet geluisterd. Misschien moet ik je eraan herinneren wat je te wachten staat.’

Ik probeer mijn gezicht weg te draaien als hij zijn lippen op de mijne drukt en me kust. Als hij zijn handpalmen op mijn borsten legt en erin knijpt, wil ik schreeuwen en zeggen dat hij weg moet gaan, maar de woorden komen er niet uit. Zelfs als dat wel zo was, zou hij me pijn doen omdat ik me verzet heb.

‘Laat me los...’ Het lukt me en hij laat me los.

Ik grijp me vast aan de rand van de muur om mezelf overeind te houden en haal diep en gelijkmatig adem om rustig te worden.

‘Wees voorzichtig, mijn aanstaande vrouw. We willen toch niet dat je iets vreselijks overkomt na onze bruiloft?’ Zijn gelach scheurt weer een gat door me heen.

Ik slik moeizaam en probeer mijn kalmte te bewaren. ‘Nee, dat willen we niet.’

Er valt een wrede lach van zijn lippen. ‘Wees dankbaar voor mijn liefde voor jou.’

‘Líéfdé? Jij houdt nergens van, Jude Kuzmin.’

‘We weten allebei dat dat niet waar is. Ik hou van jou.’

Jude kent alleen het soort obsessieve liefde dat je zou vinden bij een psychotische sociopaat.

‘Maar misschien vind ik wel iets anders om van te houden,’ voegt hij eraan toe met een neerbuigende grijns. ‘Tot die tijd ben jij er om te neuken en omdat we allebei weten dat je daar goed in bent, kun je misschien nog wat langer op deze aarde blijven.’

Met een knipoog en een grijns loopt Jude weg en pakt zijn aktetas op, voordat hij de kamer verlaat.

Ik houd mijn ogen op hem gericht terwijl hij wegloopt en blijf hem nastaren, zelfs als ik hem niet meer kan zien.

De voordeur gaat dicht en ik weet dat hij weg is, maar ik staar nog steeds.

Ik staar en vraag me af wat ik in godsnaam ga doen.

Twee dagen geleden hoorde ik een gesprek dat ik niet had mogen horen.

De woorden kwamen van de duivel zelf en bevestigden dat Eric nog leeft en dat Jude de afgelopen vijf jaar tegen ons heeft gelogen.

Ik ben zo in gedachten verzonken dat ik pas uit mijn trance kom als ik mama's hand op de mijne voel. Ik had haar niet eens horen terugkomen.

Meestal hoor ik de wielen van haar rolstoel tegen de marmeren vloeren.

‘Gaat het?’ vraagt ze, net boven een fluisterton alsof ze bang is om adem te halen.

‘Nee,’ rasp ik, deze keer niet in staat om te liegen.

Mam brengt haar handen naar haar hart. ‘Dit is een ramp, Olivia.’

Ik ben het er helemaal mee eens, dus ik zeg een stil gebed naar wie er maar wil luisteren dat ik iets kan doen om Jude te stoppen.

Zelfs als het mijn dood wordt.

HOOFDSTUK 2

AIDEN

Warm bloed bedekt mijn handen.

Karmijnrood, dik, kleverig.

De geur is een voorbode van de dood.

De dood is nog maar enkele seconden verwijderd voor de klootzak die ik aankijk, mijn mes in zijn hart gestoken. Mijn vingers blijven hangen in de plas bloed en drukken harder in de wond.

Het zal sneller voor hem zijn. Hem sneller zijn laatste adem doen laten uitblazen, hem laten ontsnappen naar de plek waar ik nog niet heen kan.

Ik ben nog wat langer nodig op deze wereld.

Ik heb een nieuw doel en deze klootzak heeft me alleen maar vertraging opgeleverd.

Terwijl het licht zijn staalgrijze ogen verlaat en de kleur uit zijn toch al bleke huid trekt, hoop ik dat hij weet waarom ik zijn leven van hem heb afgenomen.

Niet omdat ik hoop dat hij begrijpt waarom ik moest doen wat ik heb gedaan.

Dat kan me geen reet schelen. Ik heb er geen behoefte aan dat iemand mijn acties begrijpt.

Wat ik hoop is dat hij wist dat ik uiteindelijk de macht had en dat ik hem gaf wat hij verdiende.

Meer bloed bedekt mijn handen terwijl het uit de wond stroomt, en als een wildeman draai ik het mes rond in zijn hart zodat er nog meer uit loopt.

De aanblik maakt mijn woede erger. Het herinnert me aan de duizend doden die ik heb gezien.

Ik word gek en verlies de controle.

Deze keer is het erger, want het enige dat ik vanavond heb gekregen is zijn bloed.

Niets anders.

Deze verdomde klootzak had de informatie die ik nodig had en heeft mij niks verteld.

Hij wist, toen ik mijn mes diep in zijn hart stak, dat mijn zoon Aleksei niet was omgekomen in het vuur die nacht, negen jaar geleden.

De brand die Gabriella heeft vermoord.

Deze klootzak wist precies hoe ik mijn jongen zou kunnen vinden en koos ervoor om die informatie voor mij achter te houden.

Zijn spottende grijns was genoeg om me te vertellen dat hij de waarheid wist en liever doodging dan me iets te vertellen.

Dus de dood was mijn antwoord voor hem en ik heb het even laten duren.

‘Laten we gaan, Aiden,’ zegt Dominic.

Zijn stem klinkt ver weg.

Ik kijk in de richting waar ik hem hoor en ben even van mijn stuk gebracht als ik zie dat hij vlak naast me staat.

Met een strak gezicht kijkt hij van mij naar de man die ik net gedood heb en ik zie het in zijn ogen. Het is een flikkering van iets wat angst zou kunnen zijn, maar het niet is. Het is iets dat erop lijkt, want deze man heeft een vergelijkbaar pad als ik bewandeld en ik weet dat weinig dingen hem bang maken.

Wat ik in zijn ogen zie, is de bezorgdheid over wat met me zal gebeuren als ik niet slaag.

Ik kijk van hem weg als Massimo, zijn oudste broer en leider van het Syndicaat, dichterbij komt. Er zit ook bloed aan zijn handen. Niet zoveel als aan de mijne, maar het is er wel.

Als hij dichterbij komt, knarsen zijn schoenen tegen de glasscherven die over de stenen vloer van het pakhuis verspreid liggen.

‘Ze zijn allemaal dood. Ik heb niets uit ze gekregen,’ zegt hij hoofdschuddend.

Ik zou hetzelfde kunnen zeggen, maar de lichamen van de tien dode mannen die over de vloer verspreid liggen met kogelgaten in hun lichamen zeggen genoeg.

‘Hier hetzelfde,’ antwoordt Dominic.

Dat is de aard van degenen die verbonden zijn aan De Orde.

Ze sterven liever zonder iets te zeggen dan dat ze de toorn van hun leiders moeten ondergaan.

Het is niets nieuws voor ons dat deze klootzakken net zo makkelijk informatie loslaten als drugsverslaafde hun volgende *fix*. We hoopten alleen dat de angst voor een langzame, pijnlijke dood ze ervan zou overtuigen om te praten.

We hadden het duidelijk mis.

Het probleem is dat deze mannen wisten dat de dood hoe dan ook hun lot zou zijn. Ze kozen gewoon voor datgene waarvan ze dachten dat het anderen zou kunnen redden.

‘Kom op, mijn vriend,’ zegt Dominic, mijn gedachten onderbrekend. ‘Laten we gaan. Er is hier niets meer te halen voor ons.’

Ik houd zijn blik vast en verwerk zijn woorden.

Er is hier niets meer te halen voor ons.

Naarmate de dagen verstrijken, begin ik me steeds meer zo te voelen. Dit is niet nieuw voor mij. Dit is wat mensen doen die weten dat ze al het nare in deze wereld zelf veroorzaakt hebben.

‘Deze wist iets,’ mompel ik gedachteloos, alsof het wat uitmaakt. Nu maakt het niets meer uit.

Mijn ogen gaan terug naar de man op de grond en ik trek mijn mes uit zijn hart, waardoor het bloed dat tot nu toe werd tegengehouden uit zijn lichaam stroomt.

‘Ik zag het in zijn ogen,’ voeg ik eraan toe, terwijl ik afgemeten ademhaal. ‘Maar die klootzak wou niet praten.’

Ik trek de mouw omhoog van het bebloede shirt van de man en onthul wat ik al wist.

Het is de tatoeage van de dolk met de slang die rond het handvat loopt.

Dominic kijkt naar de tatoeage en fronst. ‘Volgende keer, mijn vriend.’

Als hij een geruststellende hand op mijn schouder legt, geef ik hem een knikje en sta ik op.

Een laatste blik op de man die de informatie had die ik nodig had en dan vertrekken we.

Het is al avond als ik mijn huis binnenloop.

Mijn bewakers wenden hun blik van me af als ik langs ze loop. Ik zou ook wegstijgen als ik hen was.

Ik heb nog steeds bloed op me en ik zie er waarschijnlijk uit alsof ik net uit de hel ben gestapt.

Ik krijg dezelfde blikken die ik kreeg nadat Gabriella stierf. Daarna werd ik een moordende klootzak, die iedereen doodde van wie ik dacht dat ze banden hadden met De Orde.

Ik had mijn dieptepunt bereikt en de enige manier om met de pijn om te gaan, was door me te wenden tot de hardste drugs die er bestaan. Dat bleef ik doen, totdat ik twee keer in de gevangenis belandde en bijna aan mijn einde kwam.

Dat kan ik nu niet doen.

Wat ik moet doen is gefocust blijven op wat me te doen staat, ook al is dat verdomd moeilijk. Vooral na een dag als vandaag, die me niets anders oplevert dan nog meer bloed aan mijn handen.

Sinds ik de waarheid over Aleksei weet, is het enige wat ik wil doen elk uur van de dag naar hem op zoek gaan. Ik wil niet eens slapen.

Ik heb de beste mensen die ik ken die alles in de gaten houden, maar ik wil er vierentwintig uur per dag bij zijn en alles doen totdat ik mijn jongen heb gevonden.

Het is iets meer dan zes weken geleden dat mijn zoektocht naar Aleksei begon en mijn geduld is nu al op.

Hij wordt al negen jaar vermist, dus ik wist dat het moeilijk zou worden om hem te vinden. Dat weten maakt het echter niet makkelijker om ermee om te gaan en het is een marteling om te weten dat ik er geen controle over heb.

Hoe langer ik naar hem zoek en niets vind, hoe moeilijker ik het heb. Ik loop naar boven en fris me op. Ik probeer nog iets van de rest van de dag te maken.

Als ik uit mijn slaapkamer kom, staat Irina voor de deur met een dienblad vol eten.

Ze kijkt me aan met vriendelijke ogen en met een zorgelijke blik, net zoals ze vroeger deed toen ik nog een jongen was en ik om het een of ander in de problemen kwam. Ze is een van de weinige personeelsleden in mijn vaders huis en een van de weinigen die niet bang voor me is.

Ik zie dat ze een van mijn favoriete stoofschotels heeft gemaakt in de hoop dat ik vanavond zal eten. Maar ik ga haar hetzelfde vertellen als wat ik elke avond heb gedaan sinds ik met mijn zoektocht ben begonnen.

‘Ik wil het niet.’

‘Maar je hebt al dagen niet gegeten,’ antwoordt ze, met een sterk Russisch accent, ook al werkt ze al sinds voor mijn geboorte voor mijn familie in de Verenigde Staten.

‘Ik eet wanneer ik kan.’ Dat doe ik om op krachten te blijven, door hier en daar te pakken wat ik kan. Ik kan me echter niet meer herinneren wanneer ik écht aan tafel heb gezeten en heb gegeten.

Ik loop weg en ze weet dat ze me met rust moet laten.

Ik ga terug naar beneden en loop door de eetkamer. Ik sta stil als ik het enige ding zie dat ik heb kunnen redden uit de brand die het huis van mij, Gabriella en Aleksei verwoestte.

Het is een smeedijzeren beeldje van een fee met een vogeltje in haar handen. Het staat op de schoorsteenmantel. Ik gaf het aan Gabriella toen we trouwden.

Toen ik hier een paar jaar geleden kwam wonen, heb ik het neergezet als herinnering aan wat ik vroeger had.

Als ik er nu naar kijk, doet het me er alleen maar aan denken dat iemand me die avond verraden heeft.

Verraad is het enige wat verklaart wat er gebeurd is, zo lang geleden, toen mijn familie van me werd afgenomen.

Dat betekent niet dat ik me niet schuldig voel, omdat ik mijn verraders zelf heb toegelaten, maar het is wel iets wat ik moet begrijpen als ik hoop mijn zoon te vinden.

Iemand ontdekte wat ik aan het doen was en heeft het tegen me gebruikt.

Ik weet niet wie het was, maar het moet wel iemand zijn die dichtbij genoeg stond om dit te kunnen weten. En de enige mensen die zo dichtbij zijn, zijn degenen die ik heel dicht in mijn buurt houd.

Ik kijk weg van het beeldje en loop naar mijn kantoor.

De computer staat nog open van mijn werk vanmorgen.

Ik ga zitten en pak mijn dossiers uit de onderste la van het bureau. Dit bestand is waar ik altijd begin als het fout gaat. Ik haal alle documenten tevoorschijn en leg ze op tafel.

Het is het bewijs dat mijn zoon nog leeft.

Samen met een naam.

Iemand die zal sterven als ik hem ooit vind.

Dale Pearson.

Dokter Dale Pearson.

Dat is de man die we zoeken. De mannen in het pakhuis waren een kartelbende, die lid waren van De Orde.

De documenten die voor me liggen zijn wat Dominic D'Agostino vond tussen de bestanden van Alfonse.

Alfonse was een spion die voor onze vijanden werkte. Vijanden die zich aansloten bij De Orde om onze vaders te vermoorden en het originele Syndicaat bombardeerden.

Ik werkte vijf jaar geleden samen met de D'Agostino's om degene die verantwoordelijk waren te berechten. Mijn vader was, net als zij, zijn hele leven lid geweest, net als mijn grootvader en overgrootvader.

De kruistocht tegen de daders begon toen Massimo een anonieme brief kreeg over wat ze hadden gedaan. Die brief leidde ons naar al het andere en naar de ontdekking van de dossiers van Alfonse.

Die verdomde dossiers hebben ons zoveel laten zien. Alle geheimen die onze vijanden verborgen wilden houden.

Er is niemand die zich niet heeft gebrand aan de waarheid.

Het was gewoon een kwestie van tijd voor ik aan de beurt was.

En dat is nu.

Toen ik hoorde dat Aleksei nog leefde, werd er iets in me wakker dat al lang geleden was gestorven. Maar het verscheurde me ook, omdat ik wist dat mijn zoon al negen jaar alleen was en ik het niet eens wist.

Het ergste was dat ik wist dat De Orde zich met ernstige zaken bezig houdt, zoals terrorisme en mensenhandel. Alle gevallen van vrouwen- of kinderhandel die ik tegenkom hebben met hen te maken.

Een baby van een maand oud zou grof geld waard zijn geweest voor mensen zoals zij. Ik kan alleen maar aannemen dat hij verkocht is. Ik moet uitzoeken aan wie.

De documenten die we vonden zijn Aleksei's medische dossiers. We zoeken in L.A. omdat ze allemaal hier gemaakt zijn, en op elk dossier staat de naam van die dokter Dale Pearson.

Het eerste rapport was wat alles in beweging zette. Volgens dat rapport leefde Aleksei een maand nadat Gabriella was gestorven nog steeds.

Ik heb deze documenten zo vaak doorgenomen dat ik woord voor woord weet wat er op elk vel papier staat.

Maar ik heb nog steeds het gevoel dat ik iets mis.

Ik weet alleen niet wat het is.

Ik weet niet wat ik nog méér uit deze documenten kan halen dan de informatie die al op papier staat.

Eén enkele naam en de realisatie dat de documenten een vreselijke waarheid verbergen.

De waarheid dat mijn zoon is ontvoerd om mij te straffen en dat dezelfde klootzakken mijn vrouw hebben vermoord.

Mensen zeggen dat emoties een zwakte zijn, maar de dagelijkse dosis woede die me vervult, geeft mij juist kracht.

Mijn leven is altijd een cyclus geweest van verdriet en verlies waarin degenen van wie ik hield een gruwelijke dood stierven.

Die cyclus begon toen ik tien was en zag hoe mijn moeder en grootvader werden neergeschoten op een familiebruiloft. Mijn moeder offerde zichzelf op om mij te redden.

Mijn volgende verlies was Gabriella. Daarna volgden mijn vader en mijn broer Viktor, die vlak voor mijn ogen werd neergeschoten en in mijn armen stierf.

Maanden geleden zou ik Aleksei zonder nadenken aan die lijst hebben toegevoegd, maar hij is nog ergens op deze wereld in leven en ik moet hem vinden.

En als ik dat doe, ben ik van plan om iedereen te straffen die verantwoordelijk was voor zijn ontvoering.

Iedere klootzak die er iets mee te maken heeft gehad en iedereen die banden heeft met De Orde. Als ik ze te pakken krijg, zijn ze er allemaal geweest.

Ik zal wraak nemen.

Dat is één ding waar ik zeker van kan zijn.

HOOFDSTUK 3

OLIVIA

Ik werp nog een blik op de klok aan de keukenmuur en haal diep adem.

Terwijl ik de punten van mijn paardenstaart vastpak, probeer ik mijn zenuwen te kalmeren.

Het is tien over acht.

Mijn avondklok begint om negen uur. Als Amy de komende vijftig minuten niet komt, zal ik haar morgen pas weer zien. Dan zal er nog een dag voorbij zijn gegaan zonder nieuws, en alles wat ik tot nu toe heb gehad is een berichtje van haar om me te laten weten dat ze nog steeds dingen aan het uitzoeken is.

Dat was vanmorgen.

Eerlijk gezegd betwijfel ik of ik vanavond nog iets van haar zal horen. Het is te laat en Amy kent Judes regels.

En dat niet alleen, ze heeft ook nog een man en twee kinderen onder de vijf jaar waar ze voor moet zorgen.

Als ze thuis voor haar kinderen aan het zorgen is, dan is dat waar ze hoort te zijn. Niet bezig met God weet wat waarmee ze zichzelf in gevaar kan brengen.

Amy werkt al meer dan vijftien jaar bij het bedrijf, dus ze is goed op de hoogte van alles wat met Jude Kuzmin te maken heeft, maar ze was ook een goede vriendin van Eric. Toen ze hoorde dat hij nog leefde en dat Jude iets te maken had met zijn verdwijning, wilde zij ook koste wat kost de waarheid achterhalen.

Ik maak me gewoon zorgen dat haar iets overkomt.

Het was in een moment van paniek dat ik haar in de eerste plaats in vertrouwen nam.

Paniek en wanhoop.

Diezelfde gevoelens overvielen me toen ik Jude aan de telefoon hoorde praten over Eric.

Hij werkte tot laat op kantoor. Hij wist niet dat ik er was.

Het was terwijl ik een dossier afleverde dat ik hem hoorde. Hij verzekerde degene met wie hij sprak dat Igor Evanovich op onze trouwdag zijn contributie zou krijgen en dat de ellende die hij had doorgemaakt door Erics dood in scène te zetten om hem uit beeld te krijgen het meer dan waard was. Toen maakte hij het nog erger door te zeggen dat het in leven houden van Eric een voordeel voor hen allemaal was geweest.

Dat is wat ik meekreeg. En ik kreeg een naam te horen.

Net als Jude is Igor een machtig man in Rusland. De schok van wat ik toen hoorde heeft me meteen actie laten ondernemen.

Er zijn vijf lange jaren voorbij gegaan waarin ik dacht dat mijn broer dood was.

Zijn auto werd gevonden op de bodem van de baai van San Francisco. De auto zou zijn ontploft. Er werd ons verteld dat hij en zijn beste vriend Robert in de auto zaten en dat hun lichamen nauwelijks te herkennen waren toen de politie ze eruit dregde.

We hadden een dubbele begrafenis omdat Eric en Robert zo hecht waren als broers.

Wie weet wie we eigenlijk begraven hebben...

Toen Amy haar hulp aanbood, accepteerde ik dat omdat ik wist dat ik de situatie niet zelf kon onderzoeken.

Het enige wat ik zelf had kunnen doen was rondkijken in Judes kantoor en zijn computer. Twee dingen die zeker mijn einde hadden betekend, omdat ik overal waar ik ben ogen op me gericht weet. Alles wat ik doe, wordt gerapporteerd aan Jude.

Het is een wonder dat niemand me zag toen ik zijn gesprek stond af te luisteren.

Behalve aan mama was het vanzelfsprekend dat ik Amy zou vertellen wat ik had gehoord, want zij is de enige die ons altijd heeft bijgestaan, terwijl Jude alle anderen in zijn macht had als een poppenspeler.

Amy en ik raakten bevriend nadat ik was afgestudeerd aan Stanford en bij het webdesignteam van het bedrijf kwam. Ik schreef de inhoud en zij hield zich bezig met de technische aspecten van de site. Haar technische vaardigheden omvatten echter veel meer en ze heeft zo haar manieren om informatie te krijgen.

Waarschijnlijk hadden we haar vaardigheden op deze manier niet nodig gehad als mijn grootvader bepaalde fouten niet had gemaakt.

Fouten zoals Jude zoveel macht en controle geven in het bedrijf. En het ergste van alles: niet alleen de Bratva verlaten, maar al zijn banden met hen verbreken.

Hij liet het Bratva-leven in Rusland achter zich toen hij met mijn moeder naar de Verenigde Staten verhuisde. Dat was na de dood van mijn oma. Ze werd gedood in een kruisvuur toen zijn vijanden hun huis aanvielen.

Het was omdat mijn grootvader de Sovientrik van de Pakhan was, en een goede vriend van hem van kinds af aan, dat hij überhaupt mocht vertrekken.

Ik haat het om boos te zijn op mijn opa, want ik begrijp waarom hij wegging en ik weet dat hij ons alleen maar veilig wilde houden.

Wat ik niet begrijp is waarom hij hierheen kwam, zaken deed met criminelen en klootzakken als Jude, en zich blijkbaar niet realiseerde dat ze zich bij de eerste de beste gelegenheid tegen hem zouden keren.

Aan de andere kant viel Markov Tech in die tijd onder de hoede van het Syndicaat. Opa had niet kunnen voorzien wat er zou gebeuren toen de dag kwam dat de overeenkomst wegviel.

Ik zal niet ontkennen dat het gevaar dat met het leven van de Bratva's gepaard gaat me angst aanjaagt, maar ik leef mijn leven liever met dat besef dan hulpeloos te zijn wanneer mensen zoals Jude je komen veroveren.

Nu ben ik zo uitgeput door alle zorgen dat ik niet weet of ik blij ben dat ik Eric terug kan vinden of bang ben dat het me misschien nooit zal lukken.

Ik houd mijn trillende handen stil, zet het kopje kamilletee dat ik voor mijn moeder heb gezet op het schoteltje en loop naar de zitkamer.

Mam zit bij het raam en kijkt naar de donkere, schaduwrijke bomen die rondom het huis staan waar we wonen.

We wonen in Petaluma, iets ten noorden van San Francisco. Het is iets minder dan een uur rijden van de stad als je niet vast komt te zitten in het verkeer. De glooiende heuvels en het schilderachtige landschap hebben me altijd doen denken aan de regio Altai Krai in Rusland, waar mijn opa is opgegroeid.

Hij nam ons er een paar keer mee naartoe voordat hij stierf. De laatste keer was toen ik zestien was. Dat was zodat hij terug kon keren naar zijn vaderland om de laatste weken van zijn leven daar door te brengen.

Mam kijkt me aan als ik binnenkom. Haar bezorgde, betraande ogen begroeten me.

Haar uiterlijk doet me denken aan hoe ze er vroeger uitzag als ze niet zeker wist of ze mijn vader weer zou zien. Soms duurde het maanden voordat we hem weer zagen. Ik voelde vaak dezelfde zorgen, vooral toen ik de waarheid hoorde over waarom we nooit een echt gezin konden zijn en waarom ik mijn vaders achternaam niet mocht dragen.

Haar blik dwaalt af naar het kopje thee in mijn hand en haar lippen krullen omhoog.

‘Je zorgt altijd voor me,’ mompelt ze.

‘Ik doe mijn best.’ Ik zet het kopje neer op het houten bijzettafeltje naast haar en ga in de bijpassende stoel voor haar zitten.

‘Ik ben degene die voor jou zou moeten zorgen.’

‘Dat doe je ook, mam. Ik wou alleen dat we meer steun hadden.’ Ik slaak een zucht en vouw mijn handen samen. ‘Ik wou dat opa nooit betrokken was geraakt bij Jude.’

‘Mijn lieve meid, hij had het verraad van Jude nooit kunnen voorzien. Ik kan je verzekeren dat iedereen met wie je grootvader samenwerkte altijd in het voordeel van het bedrijf had moeten zijn. Op dat moment was een nauwe betrekking met de Kuzmins een goede zakelijke beslissing, maar Jude heeft ons allemaal duidelijk voor de gek gehouden.’

‘Daar ben ik niet zo zeker van. Ik heb hem nooit gemogen. Ik had altijd een slecht gevoel over hem en ik denk niet dat ik de enige was.’ Ik knik, terwijl ik haar blik vasthoud.

Ik weet zeker dat ook Eric op zijn hoede was voor Jude, en ik weet zeker dat mijn opa dat op sommige momenten ook was. Vader had nooit veel met hem te maken, dus ik weet niet wat hij zou hebben gedacht.

‘De fouten uit het verleden raken ons nu,’ voeg ik eraan toe. ‘En we hebben niemand om ons toe te wenden. Ik weet dat grootvader ons veilig wilde houden, maar als hij de deur naar Rusland niet had gesloten, hadden we nu tenminste mensen gehad op wie we een beroep konden doen. Dan zouden we niet aan ons lot zijn overgelaten.’

Ik weet dat ik bitter klink en dat komt omdat ik dat ook ben. Ik ben verbitterd over de situatie. Ons lot zou niet in Amy’s handen moeten liggen.

‘De schuld ligt niet alleen bij hem.’ Mam schudt haar hoofd.

‘Mam, Jude wil het bedrijf en mij afpakken. Als opa hem niet zoveel macht had gegeven, zou dit niet hebben kunnen gebeuren.’

Ze kijkt van me weg als ik dat zeg.

‘Het is mijn schuld,’ antwoordt ze, waardoor ik zwijg omdat ik weet wat ze nu gaat zeggen. En ze heeft nog gelijk ook.

Mijn familiesituatie is een ingewikkeld geheim in de zin dat we niet zouden mogen bestaan. Wij zijn wat mensen het “andere” gezin noemen. Het resultaat van een affaire die nooit had mogen plaatsvinden en nooit is geëindigd. En daarom zitten we nu in deze puinhoop.

‘Dit gaat niet over de keuze van je grootvader om de Bratva te verlaten,’ brengt mijn moeder uit en veegt met de hiel van haar hand een traan uit haar oog. ‘Hij sloot zich aan bij het Syndicaat omdat het een voet tussen de deur was naar succes zonder het gevaar dat zijn vorige leven met zich meebracht. Zij waren alle bescherming die we nodig hadden. Sterker dan wie dan ook uit Rusland. Het is mijn schuld dat we dat niet meer hebben. Elke keer als ik aan je vader denk, geef ik mezelf de schuld van alles. Vooral omdat ik me met hem inliet. Hij was nooit van mij.’

Ik weet nooit wat ik tegen haar moet zeggen als ze dit soort dingen zegt.

Het is moeilijk om het met haar oneens te zijn als het waar is wat ze zegt, dus zoals altijd zeg ik maar gewoon niets.

De waarheid is dat er zoveel fouten zijn gemaakt door mensen die beter hadden moeten weten.

Mijn moeder kreeg een relatie met mijn vader, Phillipe Falcione, een getrouwde man die al een gezin had.

Wie kan zo iets rechtvaardigen?

En dat niet alleen. Hij was opa's beste vriend. Hij was even oud als opa, dus bijna dertig jaar ouder dan mama.

Maar hij hield van haar en zij hield van hem. Hij was het die mijn grootvader contracteerde om voor het Syndicaat te werken toen hij voor het eerst naar de Verenigde Staten kwam. Zo hebben mijn vader en moeder elkaar ontmoet.

Mijn vader had een gearrangeerd huwelijk voor zakelijke doeleinden dat zijn familie en die van zijn vrouw ten goede kwam in verband met hun lidmaatschap van het Syndicaat. Dat was al generaties zo, dus hij wist dat een scheiding zou betekenen dat hij alles zou verliezen.

Hij begon een geheime relatie met mijn moeder en tegen de tijd dat ik zeven was, kwam zijn vrouw erachter. Ik weet zeker dat ze al veel eerder zo haar vermoedens had, want op dat moment waren papa en mama al meer dan twaalf jaar samen.

Ik kan me niet voorstellen dat zijn vrouw, Persephone, niet wist dat haar man een affaire had.

Ik heb altijd gedacht dat ze een bevestiging van die vermoedens moet hebben gekregen om te doen wat ze deed.

Omdat al papa's rijkdom van de kant van zijn vrouw kwam, had zij macht over hem. Ik was te jong om me alles te herinneren, maar ik herinner me de ruzies en het donkere gevoel van onzekerheid.

Het eerste wat ze deed was het contract verbreken dat opa had met het Syndicaat. Toen dreigde ze papa met een scheiding als hij niet zou stoppen met zijn affaire met mijn moeder. Dat zou hem nutteloos maken voor het Syndicaat, dus hij zou zijn positie verliezen. In die tijd hadden ze geen echte leider, maar mijn vader was de voorzitter.

Wij waren het laatste waar ze mee dreigde.

Persephone dreigde ons en ons bedrijf te vernietigen.

En zo werden we het gezin dat iedereen vergat.

Het grote geheim.

‘Mam, dit is niet het moment om je daar zorgen over te maken,’ zeg ik tegen haar, omdat ik niet weet wat ik anders moet zeggen.

‘Ik weet het. Het is gewoon dat ik soms geloof dat dit wraak is voor mijn zonden. Ik dacht dat mijn benen verliezen genoeg was, maar er kwam nog zoveel meer ellende.’

Mam zat achter het stuur toen ze erachter kwam dat mijn vader was omgekomen bij de bomaanslag op het Syndicaat. Ze raakte van de weg met haar auto. De schade aan haar ruggengraat en benen was zo ernstig dat ze nooit meer zal kunnen lopen.

‘Ik verlies alles,’ raspt ze, en haar woorden raken me in mijn ziel. ‘De man van wie ik hield, de kinderen die we hadden, het bedrijf dat mijn vader voor ons heeft opgebouwd... en ik zit vast in deze hulpeloze positie, niet in staat om iets anders te doen dan toekijken hoe alles in elkaar stort.’

De klik van de voordeur die opengaat laat mijn volgende woorden verstommen.

Naast Jude is Amy de enige andere persoon met een sleutel van het huis.

Mijn hele lichaam zucht van opluchting als Amy de kamer binnenstormt en ik sta op als ik de map onder haar arm zie.

‘Hoi,’ zegt ze, terwijl ze van mij naar mama kijkt.

‘Gaat het?’ vraag ik, terwijl ik haar een snelle knuffel geef.

‘Het gaat goed met me. Het spijt me dat ik er de hele dag over gedaan heb om langs te komen. Ik weet dat het laat is, maar de tijd dringt, dus ben ik toch gekomen.’

‘Ja natuurlijk, ik ben blij dat je er bent.’

‘Is het veilig om te praten?’

‘Ja,’ antwoordt mama.

‘Je hebt iets gevonden, hè?’ onderbreek ik haar.

Hoop doet mijn hart sneller kloppen als ze knikt.

‘Mijn God, wat heb je gevonden?’ vraagt Mama.

‘Heel veel. Het meeste ga je niet leuk vinden.’

De knopen in mijn maag verstrakken. ‘Oh Jezus,’ mompel ik. ‘Waar is hij, Amy?’

‘We weten niet waar hij is, maar het probleem is misschien groter dan we dachten,’ antwoordt ze.

‘Op welke manier?’

‘Het lijkt erop dat Jude zich heeft aangesloten bij een groep die De Orde heet. Dat is een geheim genootschap van terroristen die het vuile werk opknappen voor corrupte regeringen en politici. We hebben bewijs gezien dat Igor Evanovich met hen heeft samengewerkt en dat Eric lid was.’

HOOFDSTUK 4

OLIVIA

Mijn ogen sperren zich open en ik schud mijn hoofd omdat ik het niet kan geloven.

Mijn blik valt op mam, die zo geschokt kijkt dat haar huid nog bleker is dan normaal.

‘Nee, dat zou hij nooit doen. Eric zou zich niet met zo iemand inlaten.’

Eric was het wilde kind, de rebel in elk opzicht, maar we hebben het hier over terroristen. Hij zou geen deel uitmaken van zo iets.

Of wel?

Het ongemak in haar ogen wordt groter. ‘Het bewijs lijkt erop te wijzen dat hij dat wel was.’

‘Hoe weet je dat hij met deze mensen omging?’

‘Dit.’ Ze opent de map, haalt er een foto van Eric uit en wijst naar een tatoeage op zijn onderarm.

Het is een inktzwarte dolk met een slang rond het handvat. ‘Deze tatoeage markeert hem als lid.’

‘Zijn tatoeage?’ Mam vernauwt haar ogen.

‘Ja. Heb je die ooit gezien?’

‘Jawel, maar ik dacht dat die net zo was als zijn andere...’

‘Hij is me niet opgevallen,’ onderbreek ik haar. Ik denk dat als ik het wel had gezien, het me ook niet was opgevallen omdat Eric altijd tatoeages liet zetten. Dat was waarschijnlijk waarom hij deze kon laten opgaan in het grotere geheel.

‘We hebben een van Erics virtuele bestanden kunnen hacken. Ik weet niet eens hoe mijn contact het voor elkaar heeft gekregen, maar het is hem gelukt. Daar hebben we die foto gevonden.’

Ik krijg weer dat lichte gevoel in mijn hoofd omdat ik moeite heb te geloven dat we het over dezelfde man hebben.

‘Waarom zou hij zich inlaten met dat soort mensen?’ vraagt mam met een zwakke stem.

‘De Orde rekruteert mensen met een aanzienlijk rijkdom of mensen met bovengemiddelde vaardigheden. Eric heeft het soort vaardigheden dat zo’n groep zou aantrekken.’

‘Wat betekent dit, Amy? Ik begrijp het niet,’ zeg ik.

‘Ik denk dat wat we al vermoedden inderdaad gebeurd is en dat hij dus gevangen wordt gehouden.’

Ik slik moeizaam bij de gedachte dat Eric de afgelopen vijf jaar gevangen heeft gezeten. Welke martelingen moet hij hebben doorstaan?

‘Waarom zouden ze Eric meenemen als hij lid is?’ Zegt mama.

‘Ik denk dat Eric iets heeft gedaan om ze kwaad te maken, en dat heeft Judes plannen mogelijk gemaakt.’ Ze knikt. ‘We hebben een e-mail aan Robert gevonden in Erics bestanden. Er stond in: “Ze komen me halen. Zorg alsjeblieft voor mijn moeder en zus.” De e-mail werd twee dagen voor zijn verdwijning verstuurd.’

Ik sla mijn hand voor mijn mond. Dat was toen ik hem voor het laatst zag en hij me vroeg iets belangrijks voor hem te doen.

Ik moest een brief afleveren in L.A. Een heel vreemde brief, waar ik een kopie van heb gemaakt. Toen ik terugkwam, hoorde ik dat hij vermist was en Robert ook.

‘Robert stierf in dat ongeluk met iemand anders. Misschien hebben ze hem zo te pakken gekregen. Via dat bericht.’

Amy knikt en er loopt een traan over mama's wang. Het laatste wat we hadden gewild was dat Robert zo zou sterven. Hij kwam niet uit onze wereld. Hij werkte in het bedrijf met Eric en zorgde altijd voor me.

‘Ik heb ook een naam uit Judes persoonlijke bestanden kunnen halen. Een naam uit L.A.,’ zegt Amy terwijl ze mijn gedachten onderbreekt.

‘L.A.?’ vraagt Mama.

‘L.A., als in het centrum van het Syndicaat?’ voeg ik eraan toe.

‘Ja.’

‘Wie?’

‘Aiden Romanov, Pakhan van de *L.A. Brotherhood*, en ook deel van het nieuwe Syndicaat.’

Mijn ziel trilt als de woorden van haar lippen vallen. ‘Welke rol speelt hij hierin?’

‘Volgens Jude is hij een voormalig handhaver van De Orde. We weten allemaal wat handhavers doen. Of ze doden, of ze ontvoeren.’

Mijn longen vernauwen zich. Ik heb nog nooit van Aiden Romanov gehoord, maar wat Amy vertelt is genoeg om me alles te vertellen wat ik moet weten.

Gevaar.

Dat is wat die man is.

Aiden Romanov is gevaarlijk en al die titels achter zijn naam zijn een waarschuwing om uit de buurt te blijven.

Hij is een Bratva Pakhan. De baas van zijn broederschap en daar komt nog bij dat hij lid is van het Syndicaat.

En ook een voormalige handhaver van De Orde.

Een moordenaar. Een man die moordde als beroep.

God, Eric, waar ben je in verzeild geraakt?

‘Wat denk je, Amy?’ vraag ik. ‘Denk je dat Aiden misschien weet waar Eric is?’

‘Misschien. Ik denk dat we op dit moment rekening moeten houden met alle mogelijkheden. Jude zou hem niet zomaar op de lijst zetten. Niets wijst erop dat hij nog steeds voor De Orde werkt, maar dat betekent niet dat het niet zo is.’ Amy knikt en haalt diep adem.

‘Waarom houden ze Eric in leven?’ vraagt mam.

‘Ik denk dat het met dezelfde reden is waarom ze hem hebben aangenomen. Het moet zijn om wat hij kan. Eric is net zo’n genie als jouw opa,’ voegt Amy eraan toe.

Daar ben ik het helemaal mee eens. Mijn grootvader was een man met veel talenten, maar ook een man met geheimen. ‘Hij gedroeg zich misschien regelmatig als een stoere rebel, maar hij is een kopie van je grootvader. Markov Tech is een wapen- en cybertechnologiebedrijf. Stel

je voor wat mensen zoals zij kunnen doen met een bedrijf als het jouwe en een man als Eric.'

'Wat kunnen we nu doen?' vraagt mama. 'Hoe gaan we nu verder? Waar moeten we beginnen?'

Dat is het probleem. Wat kunnen we doen we met deze informatie?

'Ik denk dat onze volgende stap is om naar L.A. te gaan en een manier te vinden om te zien wat Aiden Romanov weet,' antwoordt Amy.

'Maar wie kan er gaan?' zegt mam schor.

Dat is nog een goede vraag.

'Ik dacht dat ik misschien wel...' begint Amy, maar ik onderbreek haar door mijn hand op te steken.

'Nee. Als je volgende woorden zouden zijn dat jij misschien wel naar L.A. kunt gaan, dan is het een nee,' antwoord ik en mam knikt.

'We brengen je niet *nóg* meer in gevaar,' beaamt mama.

'Ik weet niet wat ik zou doen als jou iets overkwam,' zeg ik. 'Zeg me alsjeblieft dat Jude er niet achter zal komen dat je ons geholpen hebt.'

'Nee, dat zal niet gebeuren. Mijn contact werkt buiten alles om en daarom heb ik geen van mijn apparaten op het werk of thuis gebruikt. Hij zal het nooit weten.'

'Goed. Ik denk dat dit het is. Je moet nu stoppen met helpen.'

'Ik kan niet zomaar stoppen met helpen. Wat ga je doen?' Haar wenkbrauwen trekken samen en de bezorgdheid die ik eerder in haar felgroene ogen zag, neemt toe.

Wat ga ik doen?

Dat is een erg goede vraag.

Eric zit gevangen en als ik met Jude trouw, wacht mij hetzelfde lot. Met hem trouwen zal de weg naar mijn hel zijn.

Ik zal een gevangene zijn en wat zal er met mama gaan gebeuren?

Als Jude zo makkelijk mijn leven kan bedreigen en zegt dat hij niet wil dat er iets met me gebeurt na de bruiloft, wat denk ik dan dat hij met mijn moeder zal doen?

Als hij mijn broer vijf jaar lang kan laten verdwijnen, kan ik dan zo dom zijn om te denken dat mij niets ergers zal overkomen?

Dit is nog maar het topje van de ijsberg. En... ik heb een heel slecht plan.

Een plan dat zich met elke seconde die voorbijgaat verder in mijn ziel nestelt.

‘Ik ga wel,’ zeg ik en ze kijken me allebei aan alsof ik gek ben geworden.

Het is lachwekkend omdat ik me hetzelfde afvraag.

Ben ik gek geworden?

Denk ik echt dat ik Eric kan redden en dingen kan veranderen?

Jude kan stoppen?

Aiden kan vinden en... wát doen, precies?

Ik heb geen plan en ik ben maar mezelf. Olivia Markov. Er is niets speciaals aan mij.

Maar ik zal me liever in het hol van de leeuw begeven dan dat ik mijn leven weggeef aan Jude Kuzmin.

‘Nee,’ brengt mama uit. ‘Olivia, nee.’

‘Wat dan? Wat moeten we doen? De dingen laten zoals ze zijn? Eric laten sterven in gevangenschap? Wil je dat ik met Jude trouw zodat hij mij per ongeluk kan vermoorden en daarna jou?’

‘Olivia, het is gevaarlijk.’

‘Denk je dat ik dat niet weet?’

‘Olivia, ik moet je moeder gelijk geven,’ zegt Amy. ‘Aiden Romanov is een erg gevaarlijke man en we hebben geen idee wie de nieuwe leden van het Syndicaat zijn.’

‘Je vertelt me dit, en je bood zelf aan om te gaan?’

‘Eric is mijn vriend. Ik wil alleen maar helpen.’

‘Je hebt kinderen.’

‘Ik weet het, en ik... ik voel me gewoon rot dat ik niet meer kan doen.’

‘Je hebt genoeg geholpen.’

‘Maar we zitten vast. Hoe gaan jullie ontsnappen? Er zijn overal bewakers en ze zijn vierentwintig uur per dag bij je.’

En als ik ontsnap is mama dood. Er moet een manier zijn om dit te omzeilen.

Als ik denk aan gisteren, toen ik Jude zag en de manier waarop hij me behandelde, huiver ik.

Hij wil dat we ons focussen op dat verdomde huwelijk en elke keer als dat woord wordt genoemd, heb ik het gevoel dat ik wil sterven.

Ik sluit mijn ogen en de gedachte aan de bruiloft brengt me op een idee.

Een idee dat zou kunnen werken.

Mijn ogen gaan open en ik kijk naar Amy en dan naar mama.

‘Ik denk dat ik iets heb bedacht. Iets dat me bij Aiden Romanov zal brengen.’

HOOFDSTUK 5

AIDEN

Ik ben in gedachten mijlenver weg en doe alles op de automatische piloot terwijl ik in een vergadering zit waar ik geacht word op te letten.

Maksim en Ilja zitten in de zwartleren stoelen tegenover me en bespreken de winst van het bedrijf van de afgelopen maand.

We zitten nu al bijna twee uur in mijn kantoor bij Romanov Logistics om belangrijke dingen te bespreken waarvan ik op de hoogte moet zijn. Ik heb gewoon een hekel aan vergaderingen van welke aard dan ook als ik zo in gedachten verzonken ben. Het is moeilijk om me te concentreren en nog moeilijker om Pakhan te zijn en te doen alsof ik alles voor elkaar heb.

Ik ben nu drie en een half jaar de leider van de Voirik en ik weet dat ik goed moet nadenken over wie en wat ik ben. In de Bratva is elk teken van zwakte zo'n beetje hetzelfde als je eigen overlijdensakte ondertekenen. Het maakt niet uit bij wie ik ben – of het nu bij familie of iemand anders is.

Maksim is mijn neef, en Sovientrik in de Broederschap. Hij heeft dezelfde rol die mijn broer voor mijn vader vervulde en hij heeft de plicht om mij te adviseren en ervoor te zorgen dat mijn mannen loyaal aan me zijn.

Ilya is mijn Obshchak en mijn meest belangrijke bodyguard. Hij regelt al het geld en is verantwoordelijk voor mijn veiligheid.

Beiden zijn net zo machtig als ik in deze structuur en hiërarchie.

En het zijn allebei mannen die dicht bij me staan.

Dichtbij genoeg om me misschien de Judaskus te hebben gegeven in die nacht, zo lang geleden toen ik mijn familie verloor. Ik moet dus altijd en bij iedereen op mijn hoede zijn.

De belangrijkste les die ik in mijn leven heb geleerd is om niemand te vertrouwen. Vooral degenen van wie ik denk dat ze me nooit zouden verraden.

Beide mannen zouden de perfecte kandidaat voor dat verraad zijn, juist omdat ze zo dichtbij staan.

Maksim en ik zijn opgegroeid als broers. Wat ik ook geloof of wat uiteindelijk ook onthuld zal worden, we steunen elkaar al sinds we drie waren. Dat is een feit, of het nou uit formaliteit of oprechte loyaliteit is. Mijn vader steunde zijn vader en zo leefden ze tot de dag dat zijn vader een kogel in zijn hart kreeg voor zijn zoon.

Ilya is al mijn bodyguard sinds mijn tiende. Hij nam de rol op zich nadat mijn moeder was vermoord. Mijn vader was een geweldige man en daarom koos hij Ilya om over mij te waken. Een man die net zo'n beschermer was als hij.

Hoewel ik hoop dat geen van hen de verrader is, moet ik er wel rekening mee houden dat het zou kunnen.

De enige mensen aan wie ik heb verteld over de fout die ik gemaakt heb met De Orde waren mijn vader en mijn broer Viktor. Ik weet dat geen van hen de verrader was.

Pas na Gabriella's dood vertelde ik Maksim en Ilja wat ik gedaan had. Maar misschien wisten ze het al. Of niet, maar heeft iemand die het wist ze overgehaald om zich bij hen aan te sluiten.

Maksim werkte op dat moment niet voor mij, maar hij kende de opzet van de beveiligingssystemen in mijn huis. Ilya kende de systemen ook, maar deed die avond een opdracht voor me. Als hij niet de verrader is, dan is die opdracht de enige reden dat hij nog leeft, want alle andere bewakers zijn die avond vermoord.

Ik heb nergens bewijs van, alleen mijn vermoedens, en ik weet dat ik pas zal weten wie het was als ze klaar zijn om zichzelf te onthullen, want verraders laten nooit bewijs achter; ze steken je in de rug op het moment dat je je omdraait.

Door Maksim en Ilja te kiezen om samen met mij de Broederschap te leiden, houd ik mijn vijanden dicht bij me in de buurt. Dus ik blijf de dingen leiden zoals ik normaal doe, maar ik slaap met mijn ogen open en mijn wapen in mijn hand.

Ik steun met mijn ellebogen op het glanzende oppervlak van mijn mahoniehouten bureau en probeer me te concentreren terwijl Maksim de laatste financiële verslagen voorleest.

We verdienen meer geld dan ooit tevoren en de toekomst ziet er rooskleurig uit met de connecties die we hebben opgebouwd in Europa en Zuid-Amerika.

Ik hoef me tenminste geen zorgen te maken over alles wat met het bedrijf te maken heeft. We kunnen gerust zeggen dat de zaken goed gaan.

‘Oké, nu dat voorbij is, hoe zit het met de klanten?’ vraag ik in het Engels, terwijl ik overschakel van onze eerdere discussie in het Russisch. Het is een gewoonte voor ons om heen en weer te schakelen.

‘Er is misschien een potentieel probleem met één van hen,’ antwoordt Maksim, maar in tegenstelling tot mijn accent, dat meer Amerikaans klinkt met een Russisch randje, is zijn Russische accent dikker.

Mijn wenkbrauwen fronsen zich als ik zijn blik ontmoet. “Een potentieel probleem” betekent altijd dat hij vermoedt dat er iets niet klopt.

‘Wat is het probleem?’

‘Ik moet meer onderzoek doen naar Federov,’ antwoordt Maksim, terwijl hij op de binnenkant van zijn lip bijt.

Verdomme. Ik hoopte met Federov te werken vanwege zijn zakelijke connecties met de Japanners. Hij dealt in auto’s. Dat was de volgende richting die ik op wil.

Op dit moment houden we ons bezig met diamantontginning en wapenhandel. Auto’s exporteren en importeren zou een mooie aanvulling zijn om ons naar het volgende niveau te tillen. Ik heb vrijdagavond een afspraak met die klootzak in de club.

‘Waar verdenk je hem van?’